ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΠΡΟΝΟΙᾼ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ'. ΤΟΜΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 220

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ζητοῦμεν νὰ ἀρθῇ τὸ σκάνδαλον τοῦ προσηλυτισμοῦ. — Ὁμιλία εἰς τὸν Ἀπόστολον τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Ὑψώσεως (8 Σεπτεμβρίου). — Ὁμιλία εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ (22 Σεπτεμβρίου). — Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας (συνέχεια). — *Δρος Παρθενίου Κ. Πολάκη*, Τὸ δίκαιον τοῦ ἐθίμου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ. — Κατ' ἐκλογήν. — Χρονικά. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΝΑ ΑΡΘΗ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΥ

Τὸ ἄρθρον, ὅπερ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 214 φύλλον μας ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ προστασία τῆς Καθολικῆς Προπαγάνδας ἐν Ἀνατολῇ ἐπιζήμιος διὰ τὴν Γαλλίαν» πληροφορούμεθα, ὅτι παρεξηγήθη ὑπό τινων καθολικῶν κύκλων καὶ προσωπικοτήτων τῆς χώρας μας, διδόντων ἐν αὐτῷ δυσμενεῖς, δῆθεν, διαθέσεις τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς συμπολίτας μας τοῦ Καθολικοῦ δόγματος.

Λυπούμεθα διὰ τὴν παρεξήγησιν. Ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἐμφορουμένη πνεύματος πλήρους ἀνεξιθρησκείας, δὲν δύναται νὰ τρέφῃ αἰσθήματα δυσμενείας πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς οἱουδήποτε θρησκεύματος, ὅταν δὲ οὗτοι εἶνε καὶ πολῖται ἢ κάτοικοι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας συναισθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ διατελῇ μετ' αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν εἰς σχέσεις εἰρηνικὰς διὰ τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν, τὴν κρατικὴν γαλήνην καὶ τὴν ἐθνικήν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν ἀληθινῆς ἐλευθερίας, προοδευτικὴν ἐξέλιξιν.

Τὰς ἀρχάς της ταύτας καὶ τὰς διαθέσεις της διετράνωσε προσφάτως ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Ν. Διατάγματος περὶ ἱερατικῆς ἐν τῷ Στρατῷ ὑπηρεσίας. Ὁ Μητροπολίτης καὶ ἡ Σύ-

νοδος ὄχι μόνον δὲν ἀντέστησαν, ἀλλὰ καὶ ὑπεστήριξαν ὡς ὀρθὸν καὶ δίκαιον καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἰσοπολιτείας σύμφωνον, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ Στρατῷ ὑπάρχουσι καὶ στρατιῶται ἄλλων θρησκευμάτων, νὰ ἔχωσι καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπὸ τῆς θρησκείας των, ὡς καὶ οἱ τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, παραμυθίαν. Καὶ ὡρίσθη λοιπὸν ἐν τῷ Νομοθ. Διατάγματι, προθύμως τῆς Ἐκκλησίας συμψηφιζούσης, ὅτι θὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῷ Στρατῷ καὶ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ τῶν ἄλλων θρησκευμάτων, τῶν αὐτῶν μετὰ τῶν τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας ἀπολαύοντες δικαιωμάτων προαγωγῆς, μισθοδοσίας, συντάξεως καὶ δὴ καὶ προτεινόμενοι ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν των ἀρχῶν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων.

Δὲν ὁμιλεῖ εὐγλώττως τὸ πρόσφατον τοῦτο γεγονὸς περὶ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν διαθέσεων τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν ἐν τῷ Κράτει θρησκευτικῶν μειονοψηφιῶν;

Ὅταν ὅμως ἐπὶ καταφρονήσει τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐπὶ παραβάσει τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, διὰ καταχρήσεως τοῦ ἀνεξιθρήσκου πνεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐξαπολύωνται ἐκ τῆς Δύσεως πρὸς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, τὰς ἐλευθέρας ἢ τὰς ἀλυτρώτους, σμήνη προπαγανδιστῶν κατολίκων καὶ προτεσταντῶν—μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων δὲν κάμνομεν οὐδεμίαν διάκρισιν—πρὸς ἐξακολούθησιν μιᾶς ὀργιώδους καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέθαλπε καὶ ἐτροφοδότει τὸ καθεστὼς τῆς τουρκικῆς, πρὸς ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἐχθρότητος, ἔχον συμφέρον νὰ ἀλληλοσπαράσσωνται οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀλληλοεξευτελίζωνται, πῶς δύναται Ἐκκλησία ἔχουσα συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών της πρὸς τὰ τέκνα της, πρὸς τὸ ἔθνος της, πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὸ σκάνδαλον τοῦ προσηλυτισμοῦ;

Ὁ ἀγών μας λοιπὸν δὲν εἶνε, ἄπαγε! κατὰ τῶν ὀπαδῶν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ θρησκεύματος, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἔργου τῆς προπαγάνδας, ἥτις, ὡς διεξάγεται ἐπὶ αἰῶνας ἤδη εἰς τὰς χριστιανικὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, οὐδεμίαν μὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη», φέρει δὲ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν Φαρισαίων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐξεσφενδονίσθη τὸ «οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἕνα προσή-

λυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖται αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν». Ὅσον θεῖον καὶ ἱερόν, ὅσον ἅγιον καὶ ὑψηλὸν εἶνε τὸ ἔργον τῶν ἱεραποστόλων, ὅταν ἐκτελῆται εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας ἐπὶ μὴ χριστιανικῶν καὶ βαρβάρων λαῶν, τόσον εἰδεχθὲς καὶ ἀποτρόπαιον ἀποβαίνει ὅταν ἐνεργῆται μεταξὺ χριστιανῶν. Διὰ τούτου ἀνατρέπονται οἶκοι, ἀναστατώνωνται ἔθνη, διαταράσσονται σχέσεις Κρατῶν, εὐρύνεται τὸ χάσμα τῆς διαιρέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ψυχραίνεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, σκανδαλίζονται αἱ συνειδήσεις, ἐπιτείνεται ἡ ἀπιστία, βλασφημεῖται ὁ Χριστός. «Δι' ὑμᾶς γὰρ βλασφημεῖται τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσι».

Κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐξετοξεύθη πολλάκις παρὰ θεολόγων τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ἡ κατηγορία ὅτι, μὴ ἐργαζομένη προσηλυτιστικῶς, μὴ διατηροῦσα ἱεραποστόλους, μὴ διεξάγουσα ἐν γένει προπαγάνδαν ὑπὲρ τῶν δογμάτων της, μαρτυρεῖ ἔργῳ ὅτι τὴν ἐγκατέλιπε τὸ πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος. Δεχόμεθα τὸ γεγονὸς καὶ ἀποκρούομεν τὴν ἑρμηνείαν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐνεργεῖ προσηλυτισμόν, διότι μισεῖ τὸ σκάνδαλον τοῦ προσηλυτισμοῦ. Εἶνε τόση ἡ ἀπέχθειά της πρὸς τὸ ἀσεβὲς αὐτὸ ἔργον καὶ τόση ἡ συναίσθησίς της τοῦ ἐξ αὐτοῦ προερχομένου κακοῦ, ὥστε καὶ τοὺς οἰκειοθελῶς προσερχομένους πρὸς αὐτὴν δέχεται τότε μόνον, ὅταν βεβαιωθῇ ὅτι, ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἄρνησιν, θὰ εὑρίσκετο ἐν παραβάσει τοῦ: «Τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω». Διαφέρει τὸ ἔργον τῆς κηρύξεως τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς λαοὺς ἀπίστους. Εἶνε τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον θαυμάζει ἀνεπιφυλάκτως τοὺς χριστιανικοὺς λαούς, οἱ ὁποῖοι τὸ ὑποστηρίζουσι, καὶ τὰς Ἐκκλησίας αἱ ὁποῖαι τὰ διευθύνουσι, καὶ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα, μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των πολλάκις, τὸ διεξάγουσι. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ἁγνὸν καὶ ἱερόν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ διεξάγῃ, κύπτουσα ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς δουλείας ζυγόν. Καὶ τὸ θεῖον τοῦ Ἰησοῦ στόμα ἐσίγησεν, ὅτε οὗτος εὑρέθη πεπτωκὼς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ του. Πρὸ τοῦ σταυροῦ της ὅμως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐκήρυξε τὸν λόγον καὶ ἐξεχριστιάνισεν ἔθνη καὶ ἐξεπολίτισε λαοὺς δημιουργήσασα ἐν αὐτοῖς ὄχι μόνον χριστιανικήν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴν συνείδησιν. Καὶ ἤδη ἀναμένει τὴν τελικὴν καὶ ὁλοκληρωτικήν της ἀπολύτρωσιν διὰ νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς λαοὺς ἀγνοοῦντας αὐτό, ἐνῷ ἐκ παραλλήλου εἶνε ἑτοίμη νὰ τείνῃ χεῖρα φιλίαν

πρὸς πᾶσαν Ἐκκλησίαν ἀναγνωρίζουσαν, ὅτι ἡ μετὰ Χριστιανῶν εἰρήνη εἶνε ὁ σύνδεσμος τῆς τελειότητος, καὶ πιστεύουσαν, ὡς αὐτή, ὅτι ἡ τῶν πάντων ἕνωσις θὰ ἐπιτευχθῇ οὐχὶ διὰ τοῦ κατ' ἄτομον προσηλυτισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ὁμαδικῆς τῆς ἀληθείας ἐπιγνώσεως.

Τονίζομεν λοιπὸν μετ' ἐμφάσεως ὅτι, ὅσα ἐξ ἀφορμῆς τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Μπριὰν ἐγράψαμεν ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐκείνῳ, ἐστρέφοντο κατὰ τῆς προπαγάνδας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ηὐχήθημεν, καὶ θὰ ἐπιμείνωμεν εὐχόμενοι, νὰ ἀρθῇ ἡ προστασία τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Θὰ εἶνε τοῦτο ἔργον δικαιοσύνης πρὸς τοὺς πολυπαθεῖς τῆς Ἀνατολῆς Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους καὶ δικαίωμα καὶ καθῆκον ἔχει ἡ φιλελεύθερος Γαλλία ἐξ ἴσου νὰ προστατεύῃ κατὰ παντὸς ἀδικοῦντος αὐτούς, διὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἴσα καὶ ἐπὶ τῆς ἀγάπης ὅλων τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς δικαιώματα. Αὐτὰ ἐγράψαμεν τότε, αὐτὰ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ σήμερον.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

[8 Σεπτεμβρίου]

Γαλ. 6,11-18.

Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τῆς ἀποστολικῆς ταύτης περικοπῆς γίνεται φανερόν, ὅτι περὶ πολὺ σπουδαίου ζητήματος γίνεται λόγος εἰς αὐτήν. Εἰς ἄλλας ἐπιστολάς του ὑπηγόρευεν ὁ Παῦλος καὶ ἔγραφε κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς συνοδούς του· εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν γράφει ὁ ἴδιος: «*ἀδελφοί, ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί*». Ἀπόδειξις φανερά, ὅτι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Παύλου κεντᾷ καὶ διευθύνει ἡ σοβαρότης τοῦ ζητήματος.

Εἰς μίαν μεγάλην ἐπαρχίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν Γαλατίαν, εἶχεν ἱδρύσῃ ὁ Παῦλος χριστιανικὰς ἐκκλησίας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς προήρχοντο ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν εἰδωλολατρῶν, οὐχ ἧττον ὅμως ἕνεκα ἐμπορικῶν λόγων δὲν ἔλειπόν ποτε ἀπὸ τὴν Γαλατίαν καὶ χριστιανοὶ Ἑβραϊκῆς προελεύσεως. Ὅταν εἶχε φύγῃ ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν Γαλατίαν, εἶχαν ὑπάγῃ ἀκριβῶς ἐκεῖ τοιοῦτοι χριστιανοί, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, καὶ ἐδημιούργησαν μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἀρτισυστάτων χριστιανικῶν κοινοτήτων ζητήματα φλέγοντα. Ὁποῖα δηλαδή; Ἀπὸ ἐθνικήν των φιλοτιμίαν ἐνοοῦσαν, ἂν

καὶ ἔγιναν χριστιανοί, νὰ κρατοῦν κατὰ γράμμα καὶ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ μάλιστα *νὰ περιτέμνωνται*, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ὁ Παῦλος ἑπομένως, οὐδέποτε τὸ ἐθεώρησαν ἀπαραίτητον διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. Δὲν ἤρκει δὲ τοῦτο διὰ τοὺς ἑαυτούς των, ἀλλ' ἤθελαν καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσοι ἐγίνοντο χριστιανοὶ ἀπὸ εἰδωλολάτραι, νὰ περιτέμνωνται· ἔλεγον: «*ἐὰν μὴ περιτμηθῆτε ἀδύνατον σωθῆναι*». Καὶ διὰ νὰ τοὺς πείσουν νὰ περιτμηθοῦν, τί μηχανεύονται; Νὰ μειώσουν τὸ Ἀποστολικὸν κῦρος τοῦ Παύλου. Δηλαδή; Διέδιδαν, ὅτι ὁ Παῦλος δὲν εἶναι *σωστὸς* Ἀπόστολος, ὅπως ἕνας Πέτρος, ἕνας Ἰάκωβος, ἕνας Ἰωάννης. Συνεπῶς; Συνεπῶς ἡ γνώμη του δὲν βαρύνει καὶ ἠμποροῦν νὰ περιτμηθοῦν πρὸς σωτηρίαν των.

Αὐτὰ τὰ παρηκολούθει βεβαίως ὁ Παῦλος. Καὶ ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς Ἔφεσον, γράφει πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Γαλατίας τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολήν. Μὲ πόνον ψυχῆς, μὲ τρυφερότητα πατρὸς καὶ διδασκάλου φανερώνει εἰς τοὺς χριστιανούς του, ὅτι αὐτοὶ ποὺ τοὺς διδάσκουν νὰ περιτέμνωνται καὶ φροντίζουν συγχρόνως νὰ διασύρουν τὸ ὄνομά του, δὲν τὸ κάμνουν ἀπὸ πεποίθησιν καὶ ἀπὸ λόγους ὑψηλοτέρας φύσεως, ὅτε κάπως θὰ ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι ἀξιόπιστοι, ἀλλὰ τοὺς κινοῦν ἐλατήρια ποταπά, ἐλατήρια μικροπρεπῆ καὶ ἐντελῶς ἰδιοτελῆ. Ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον; Ἐπειδὴ οἱ ὁμόφυλοί των ἰουδαῖοι—οἱ χριστιανοὶ τῆς Γαλατίας, εἴπαμεν, ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἐξ εἰδωλολατρῶν—τοὺς κατατρέχουν, διότι ἔγιναν χριστιανοί, τί κάμνουν αὐτοί; Σᾶς μεταχειρίζονται, λέγει ὁ Παῦλος, ὡς ὄργανα, θέλουν νὰ περιτμηθῆτε, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ δείξουν ὅτι σέβονται τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ νὰ καυχηθοῦν διὰ τοῦτο, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ εἴπουν διὰ τῆς περιτομῆς τῆς ἰδικῆς σας, ὅτι ἐπαίνου ἄξιοι εἴμεθα, προσελκύοντες ἀνθρώπους εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν θρησκείαν, καὶ ὄχι καταδιωγμοῦ. Πῶς νὰ ἐπιτύχουν δέ; Ὅπως εἴπαμεν, ζητοῦν νὰ ὑποσκάψουν τὸ κῦρος τοῦ Παύλου καὶ ἡ δρᾶσίς των ὅλη ἐκεῖ διευθύνεται, εἰς προσωπικὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Παύλου. Καὶ τοῦτο πάλιν διατί; «*Ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται*».—Τοιαύτη καύχησις καὶ τοιοῦτος ὕπουλος τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν εἶναι ἀντικείμενα ἀηδίας διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Ὁ Ἀπόστολος, ὅπως φαίνεται σαφέστατα ἀπὸ ἄλλας ἐπιστολάς του, ἀποκρούει κατ' ἀρχὴν τὸ καυχᾶσθαι· τὸ θεωρεῖ κάτι τι ἐλαττωματικὸν δι' ἕνα σοβαρὸν καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένον ἄνθρωπον. Ἂν ὅμως καμμίαν φορὰν ἔρχε-

ται ὑπὸ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καυχηθῇ, ἡ καύχησίς του εἶναι αἱ θλίψεις του, οἱ κίνδυνοί του, ἡ πεινά του, ἡ δίψα του, τὰ παθήματά του ὅλα *ὑπὲρ Χριστοῦ·* αὐτὰ εἶνε τὰ παράσημά του: αἱ πληγαί του ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντός του πρὸς διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐξευγενισμοῦ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτὰ ἠμπορεῖ νὰ καυχηθῇ ἕνας Παῦλος! Διὰ τὴν ἀγάπην του, τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ποία ἁγνοτέρα, ποία ὑψηλοτέρα καύχησις; Ἐντελῶς πνευματική, ἰδανική, χωρὶς ὀπισθοβουλίας, χωρὶς ἰδιοτέλειαν. Καὶ τί ἀγάπη; Ἀγάπη, ποὺ τὸν ἔκαμνε νὰ ζῇ μόνον *διὰ τὸν Χριστὸν καὶ μὲ τὸν Χριστόν*. Ἐμιμεῖτο τόσο τὸν Χριστὸν εἰς ὅλα, ὥστε εἶχε τὸ θάρρος ὁ ἀδάμας ἐκεῖνος τοῦ χριστιανισμοῦ νὰ λέγῃ: δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Παῦλος, ποὺ ζῶ· ζῇ ὁ Χριστὸς αὐτὸς ἐν τῷ προσώπῳ μου. Ἐγὼ ζῶ μόνον διὰ τὸν Χριστόν· διὰ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου καὶ τὰ νομιζόμενα καλά του, φιλοδοξίας καὶ ἐπαίνους καὶ πλουτισμούς, ὁ Παῦλος εἶναι, λέγει, νεκρός, εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ εἶναι *σταυρωμένος*, ὅπως ὁ Χριστός. Τόσο δὲν τὸν δελεάζουν, οὐδὲ τὸν παρασύρουν τοῦ κόσμου τὰ θέλγητρα· εἶναι καρφωμένη ἡ καρδία του εἰς τὴν ἀπόλαυσιν *τοῦ Χριστοῦ*, τῶν λόγων, τῶν ἔργων του, τοῦ βίου του, τῆς προσωπικότητός του, πρὸ παντὸς τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου: *«ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ»*. Τοιοῦτον δὲ τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι θέτει ὡς πολικὸν ἀστέρα, ὡς θεμέλιον διὰ τὸν βίον τοῦ χριστιανοῦ· αὐτὸς ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ κανὼν τοῦ γνησίου καὶ σωτηριώδους χριστιανικοῦ βίου· *«ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος»*· ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τοὺς διασυρμοὺς τῶν ἀντιζήλων του τί λέγει; Δεικνύει τὰς πληγάς του εἰς ἀπάντησίν των: *«ἐγὼ τὰ στίγματα τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω»*· καὶ εὔχεται εἰς τοὺς Γαλάτας, ὅπως ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοὺς δυναμώσῃ νὰ μὴ ἄγωνται καὶ φέρωνται· *«ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν. Ἀμήν»*.

Πρέπει σοβαρῶς νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν ἰδεολογίαν ταύτην τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ὁποία εἶναι ἀπήχησις καὶ ἐκδήλωσις τῆς θερμῆς του πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Χριστόν. *Νεκρὸς ἦτο διὰ τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος νεκρὸς δι' αὐτόν*. Τοιοῦτο πνεῦμα πρέπει νὰ κατευθύνῃ καὶ τὸν βίον μας. Βεβαίως, δὲν περιεφρόνει τὰ ἀγαθὰ τοῦ

κόσμον καὶ δὲν θὰ τὰ περιφρονήσωμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀλλὰ καθῆκον ἔχομεν πρὸ παντὸς τὰ πνευματικὰ νὰ ζητῶμεν, πρὸ παντὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν μίμησιν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ θὰ εἶνε ὑπεράνω πάντων εἰς τὴν ζωήν μας· ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ αὐτὴ ἡ τροφὴ καὶ αὐτὴ ἡ ζωή μας, θὰ εἶνε δευτερεύοντα κατὰ τοὺς θείους λόγους τοῦ Χριστοῦ: «*ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*». Ἄλλως κινδυνεύομεν περὶ τῶν πολυτιμοτάτων, ἂν δώσωμεν τὴν ἀγάπην μας περισσότερον εἰς ἕνα πρᾶγμα ἢ εἰς εἰς ἕνα πρόσωπον καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς μας παρὰ εἰς τὸν Χριστόν. Κινδυνεύομεν νὰ μὴ μᾶς ὠφελῇ τίποτε τὸ ὅτι ἐλάβαμεν βάπτισμα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος: «*ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ* (=περισσότερον ἀπὸ ἐμὲ) *οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος*».—Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν βλέπομεν τὸν μακάριον Παῦλον νὰ γράφῃ μὲ τόσην ζέσιν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ρώμης διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ: «*τίς ἡμᾶς χωρίσει, λέγει, ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;*» Ἐθέσαμέν ποτε ὑπ' ὄψει μας τὸ ὕψιστον αὐτὸ καθῆκόν μας; Ἐφ' ὅσον εἶναι καιρός, ἂς τὸ κάμωμεν ἀγαπητοί, ἓν ἀπὸ τὰ κυριώτατα ἄρθρα τοῦ βίου μας: *πρὸ παντὸς ἀφοσίωσις εἰς τὸν Χριστόν*.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΤΗΣ Α' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[22 Σεπτεμβρίου]

Λουκ. ε' 1-11

Δὲν ἔχει ὡρισμένα μέρη ὁ Ἰησοῦς καθιερωμένα διὰ τὴν ἱερωτάτην λειτουργίαν τοῦ κηρύγματός του. Ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται, εἴτε εἰς τὴν ἔρημον, εἴτε παρὰ τὴν λίμνην, εἴτε εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἴτε ὑπὸ τὴν στέγην οἰκίας τινός, εἴτε εἰς συναγωγήν τινα, εἴτε καὶ εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων, πανταχοῦ, ὅπου παρέχεται εἰς αὐτὸν ἡ εὐκαιρία νὰ συναντήσῃ τὰ πλήθη, λαλεῖ, διδάσκει, φωτίζει. Καὶ τώρα εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ εὑρίσκεται περικυκλωμένος ἀπὸ πυκνὸν ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον διψᾷ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα Του τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καὶ ἐκλέγει εὐθὺς τὸν ἄμβωνά του καὶ τὴν διδασκαλικὴν ἕδραν του. Διευθύνει τὰ βήματά του πρὸς δύο πλοῖα «ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην», τῶν ὁποίων οἱ ἁλιεῖς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἶχον

ἐξέλθει εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἔπλυνον τὰ δίκτυά των, καὶ εἰσελθὼν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πλοῖα αὐτά, ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸν Σίμωνα, παρακαλεῖ τὸν ἰδιοκτήτην νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἀκτήν. Καὶ καθίσας ἐδίδασκεν, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλοῖον, τοὺς ὄχλους.

Ὅσοι ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ διακονῆτε εἰς τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἰδοὺ ἓν δίδαγμα σπουδαῖον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παρατρέξητε, διότι αὐτὸς ὁ Χριστὸς σᾶς τὸ δίδει. Τόπος κηρύγματος δύναται νὰ γίνῃ ὁποιοσδήποτε τόπος. Βεβαίως ὁ ἄμβων καὶ ὁ ναὸς εἶνε ὁ ἁρμοδιώτερος καὶ ἱερώτερος καὶ σεμνότερος χῶρος διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ θείου κηρύγματος. Ἐφ' ὅσον ὅμως καὶ ἀλλοῦ εἰμποροῦμεν εὐκολώτερον νὰ συναντήσωμεν τῶν χριστιανῶν τὰ πλήθη, δὲν πρέπει νὰ διστάζωμεν καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἄμβωνας προχείρους νὰ στήνωμεν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους νὰ ἐκπορεύωνται τῆς ἀληθείας τὰ ῥήματα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Καὶ τράπεζαι καὶ καθέκλαι καὶ μάνδραι καὶ ἐξῶσται καὶ παράθυρα καὶ λοφίσκοι ἢ ὄγκοι χώματος, ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἐξέχοντες, καὶ φρέατα καὶ πλοῖα δύνανται νὰ μεταβάλλωνται εἰς ἱερὰ βήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ἱεροκῆρυξ, καὶ ἐν ἀγοραῖς καὶ ἐν πλατείαις καὶ ἐν ἐξοχαῖς, νὰ λαλῇ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀρκεῖ νὰ τῷ παρέχηται ἡ κατάλληλος εὐκαιρία.

Καὶ ἀφοῦ τὸ παρὰ τὴν λίμνην κήρυγμα τοῦ Κυρίου ἐτελείωσε, τὸ πνευματικὸν δίκτυον ῥίπτεται ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἁλιείαν τῶν ἀγαθῶν ψυχῶν τῶν ἀφελῶν ἐκείνων ἁλιέων. Παραγγέλλει ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν Σίμωνα νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλοῖόν του εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης καὶ νὰ ῥίψῃ ἐκεῖ τὰ δίκτυά του πρὸς ἄγραν. Ἀλλὰ Κύριε, λέγει πρὸς τὸν Ἰησοῦν ὁ Σίμων, καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐκοπιάσαμεν καὶ ἐμοχθήσαμεν ἐπανειλημμένως τὰ δίκτυα ῥίπτοντες καὶ ἐπανειλημμένως αὐτὰ κενὰ ἐκ τοῦ βάθους τῆς λίμνης σύροντες. «Ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον». Ἀφοῦ, Διδάσκαλε, τὸ θέλεις, ἀφοῦ μὲ συμβουλεύεις καὶ μὲ παρακινεῖς εἰς τοῦτο, ἐγὼ θὰ σὲ ἀκούσω. Ἡ ἀπογοήτευσις, ἡ ὁποία διὰ τὰς ἀποτυχίας τῆς νυκτὸς ἐπλήρωσε τὴν ψυχήν μου, καὶ ὁ μέγας κάματος, τὸν ὁποῖον ἐκ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τοῦ πολλοῦ νυκτερινοῦ κόπου δοκιμάζουν τὰ μέλη μου, δὲν ἦνε ἱκανὰ νὰ μὲ καταστήσουν νωθρὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς σου. «Χαλάσω τὸ δίκτυον». Εὖγε Πέτρε! Δεικνύεις παραδειγματικὴν πρὸς τὸν Διδάσκαλον εὐπείθειαν, διὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς πλουσίως θὰ σὲ ἀνταμείψῃ.

Καὶ ὄντως· μόλις ῥίπτουν τὸ δίκτυον εἰς τὴν λίμνην, καὶ δυσκολεύονται ἀμέσως νὰ τὸ ἀνασύρουν. Τὸ ἐγκλεισθὲν ἐκεῖ τῶν ἰχθύων πλῆθος εἶνε τόσον, ὥστε τὸ δίκτυον κινδυνεύει νὰ σχισθῇ. Πλῆθος ἰχθύων πολύ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀμφότερα τὰ πλοῖα τόσον γεμίζουν, «ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά».

Χριστιανέ, ποῖον ἀποκομίζεις δίδαγμα ἀπὸ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ γεγονός; Ὅτι ἡ ἐργασία σου δὲν θὰ σοῦ ἀποδώσῃ ποτὲ τοὺς καρπούς της, παρὰ τοὺς σκληροὺς καὶ τραχεῖς κόπους σου, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ συγχρόνως καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία νὰ τὴν εὐλογῇ. Ἀληθῶς, ποσάκις καὶ σὺ κοπιάζεις καὶ μοχθεῖς νυχθημερόν, ὡς ἄλλοτε ὁ Πέτρος, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ εἰμπορῇς νὰ θερίσῃς τῶν πολλῶν ἱδρώτων σου τοὺς πλουσίους, ὡς περιέμενες, καρπούς; Ποσάκις ἐπιχειρήσεις ἐμπορικαί, εἰς τὰς ὁποίας ἀνεμίχθης ὄχι ἁπλῶς μὲ τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ μὲ πλήρη τὴν βεβαιότητα, ὅτι κέρδη ἄφθονα θὰ ἐπραγματοποίεις, ἀπέβησαν ἐπιζήμιαι; Ἀλλὰ καὶ πόσας φορὰς ἐθέρισες πλουσίως ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου ἐπερίμενες πολὺ μικρὰ πράγματα, καὶ συνήθροισας ἐν ἀφθονίᾳ ἐκεῖ, ὅθεν δὲν ἐπερίμενες τίποτε;

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς «ὁ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν». Αὐτός, χριστιανέ μου, εἶνε ὁ εὐλογῶν τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου καὶ πληθύνων τοὺς καρπούς των. Ἔσο καὶ σὺ εὐπειθὴς πρὸς Αὐτόν, ὡς ἄλλοτε ὁ Πέτρος. «Ἐπὶ τῷ ῥήματι» τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης Του κατάβαλλε καὶ σὺ τὸν κόπον καὶ ἱδρῶτά σου. Ὄχι μὲ ψεῦδος καὶ πονηρίαν, ὄχι μὲ ἀδικίαν καὶ δολιότητα, ὄχι μὲ ἰδιοτέλειαν καὶ μὲ καρδίαν ψυχρὰν πρὸς τὴν πενίαν καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον. Ἐν ἀληθείᾳ καὶ εἰλικρινείᾳ πάντοτε, ἐν εὐθύτητι καὶ δικαιοσύνῃ διαρκῶς, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν ἐλεημοσύνῃ ἐργάζου καὶ κοπίαζε καὶ μόχθει, πᾶσαν τὴν μέριμνάν σου ἐπὶ Ἐκεῖνον ἐπιρρίπτων Ἔσο δὲ τότε βέβαιος, ὅτι πάντοτε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου θὰ εὐλογῶνται καὶ θὰ κατευοδώνονται, ὁ ἱδρώς σου θὰ λιπαίνῃ τὸν ἴδιόν σου ἀγρὸν εἰς πλουσίαν καρποφορίαν, καὶ τὰ ταμεῖά σου θὰ εἶνε πάντοτε γεμᾶτα διὰ νὰ εὑρίσκωσιν εἰς αὐτὰ καταφύγιον, ὁ ἀσθενής, ὁ πτωχός, ἡ χήρα, τὸ ὀρφανόν. Μὴ παραπλανᾶσαι δὲ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴν εὐτυχίαν καὶ ἀκμαιότητα, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν ἐνδέχεται νὰ παρουσιάζῃ ὁ οἶκος τοῦ πλεονέκτου καὶ ἀδίκου καὶ ἅρπαγος. Θὰ ἔλθῃ πολὺ γρήγορα ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σωρὸς ἐκεῖνος τοῦ χρυσίου θὰ διασκορπισθῇ κακῶς, ὅπως κακῶς καὶ συνηθροίσθη. Μόνον διὰ τὸν δίκαιον, διὰ τὸν φοβούμενον τὸν Θεὸν καὶ κατὰ συνείδησιν περιπατοῦντα ἄνθρωπον, μόνον δι' αὐτὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διεκήρυξε διὰ τοῦ Προφητάνακτος, ὅτι «ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσται».

Ἂς ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὸν Πέτρον.

Πόσον εὐλαβὴς καὶ ταπεινὸς δεικνύεται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ Πέτρος! Ποίους θησαυροὺς ἐγκλείει ἡ καρδία τοῦ ἀγραμμάτου ἐκείνου ἁλιέως! Δὲν θαμβοῦται ἀπὸ τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῶν ἰχθύων. Δὲν δελεάζεται ἀπὸ τὸ σημαντικὸν κέρδος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν πώλησίν των θὰ ἐλάμβανεν. Ὁλόκληρος περιουσία ἐβάρυνε τὰ ἁλιευτικά των ἀκάτια, καὶ ὁ Σίμων δὲν συγκινεῖται. Μία ἄλλη συγκίνησις, ἱερὰ καὶ ἁγία,

συνέχει τὴν καρδίαν του. Ὁ Πέτρος συναισθάνεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀθλιότητά του, τὴν ἀναξιότητά του, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν του. Γονυπετεῖ ἔμπροσθεν τοῦ Διδασκάλου καὶ τὸν παρακαλεῖ λέγων: «Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι». Δεικνύει ἐδῶ ὁ Πέτρος, ὅτι ἡ καρδία του ἔχει κλίσεις εὐγενεστέρας καὶ ὑψηλοτέρας ἀπὸ ἐκείνας, πρὸς τὰς ὁποίας τὸν ἔσυρε τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμά του. Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀγράμματος, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἁλιεύς, τὴν καρδίαν ὅμως τὴν πολύτιμον, τὴν ἀληθινὰ εὐγενῆ, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα, οὔτε τὰ γράμματα, οὔτε ἡ εὐγενὴς κατὰ σάρκα καταγωγὴ τὴν ἀναδεικνύει. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς καθησυχάζει τὸν Σίμωνα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. «Μὴ φοβοῦ», λέγει πρὸς αὐτόν, «ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν». Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἄλλο θὰ δοθῇ εἰς σὲ δίκτυον, δίκτυον πνευματικὸν καὶ οὐράνιον, καὶ ἄλλους θὰ ἁλιεύῃς δι' αὐτοῦ ἰχθύας, ὄχι ἀλόγους καὶ ἀπὸ τῆς αἰσθητῆς ἀναρπαζομένους θαλάσσης, ἀλλὰ λογικοὺς καὶ ἰχθύας νοητούς. Θά σε φωτίσω, Πέτρε, διὰ τοῦ Πνεύματός μου—λέγει ὁ Κύριος—, θὰ δώσω δύναμιν λόγου καὶ ἀληθείας εἰς τὰ χείλη σου, θὰ κινήσω τὴν γλῶσσάν σου εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, καὶ θὰ μεταβληθῇς εἰς ἁλιέα ἀνθρώπων, ἁρπάζων καὶ ἀνασύρων αὐτοὺς ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὁδηγῶν αὐτοὺς εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ εἰς τὴν ζωήν. Καὶ ὁ λόγος ἔγεινεν ἔργον εὐθύς. Ὁ Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν» τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ ἀναδειχθοῦν ἐντὸς ὀλίγου ἐπιτήδειοι, ὅσον ἄλλος οὐδείς, διὰ τὴν ἄγραν ψυχῶν.

Ἀδελφὲ χριστιανέ, μὴ ἀπορῇς. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι μόνον τέλειος ἄνθρωπος. Εἶνε καὶ Θεὸς ἀληθινός. Δὲν ἦτο λοιπὸν δύσκολον εἰς Αὐτὸν νὰ ἐργασθῇ τὸ μέγα αὐτὸ θαῦμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἁλιεῖς τινες ἰχθύων ἀγράμματοι μετεβάλλοντο αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς ἁλιεῖς ψυχῶν. Τὸ αὐτὸ θαῦμα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐργασθῇ καὶ εἰς σὲ ὁ Κύριος, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν μετέρχεσαι ἐπάγγελμα καὶ ὁσονδήποτε πτωχὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ μόρφωσίς σου, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὴν αὐτὴν ταπεινὴν καὶ ἐπιδεκτικὴν καρδίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Πέτρος, τὴν αὐτὴν αὐταπάρνησιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκεῖνος. Ράπτης ἐὰν εἶσαι, εἰς ὑποδηματοποιεῖον ἐὰν ἐργάζεσαι, ὑποδηματοκαθαριστὴς εἰς τὰς ὁδοὺς ἐὰν κάθησαι, εἰς ὑπόγεια ἐὰν κατοικῇς, σιδηρουργὸς εἰς σιδηρουργεῖα ἐὰν τὸν σίδηρον καὶ τὸν χαλκὸν σφυρηλατῇς ἢ στιλβώνῃς, ἀρκεῖ νὰ εἶσαι παραδεδομένος καὶ προσκεκολλημένος εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ λόγος σου τότε θὰ εἶνε «ἅλατι ἠρτυμένος». Θὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὰς ἐπιδεκτικὰς καρδίας διὰ νὰ τὰς συγκινῇ καὶ τὰς αἰχμαλωτίζῃ. Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐστερημένος τῶν ἀνθέων τῆς ῥητορείας καὶ τῆς γλαφυρότητος· θὰ εἶνε ὅμως λόγος γεμάτος ἀπὸ φλόγα καὶ πῦρ, λόγος θερμαίνων, τήκων πᾶσαν σκληρότητα καὶ φθάνων μέχρις ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν.

Καθ' ὃν χρόνον ἐπιμελῶς θὰ ἐργάζεσαι τὸ βιοτικόν σου ἔργον θὰ ὑπηρετῇς καὶ εἰς τὴν διακονίαν τῆς ἁλιείας τοῦ Κυρίου.

Ὦ Κύριε! Πότε τὰ πρόβατά Σου θὰ φωτισθοῦν καὶ θὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὸ ζωοπάροχον φῶς τῆς ἀληθείας Σου, ὥστε εἷς ἕκαστος χριστιανὸς ν' ἀποτελῇ καὶ ἀπὸ ἕνα πνευματικὸν ἁλιέα:

Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 230)

Ἐκκλ Κοινότητες

Πᾶσαι αἱ ἐνορίαι, αἱ ἀνήκουσαι εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἀποτελοῦσι μίαν Ἐκκλησιαστικὴν Κοινότητα. Μέλη τῆς Ἐκκλ. Κοινότητος εἶνε πάντες οἱ ἐνορῖται. Ἡ Ἐκκλ. Κοινότης διαχειρίζεται πᾶσαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τῆς ἐνοριακῆς Ἐκκλησίας, φροντίζει δὲ ὅπως ὁ ναὸς εἶνε ἐφωδιασμένος δι' ὅλων τῶν ἀναγκαιούντων. Τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ναῶν καὶ τῶν παρεκκλησίων τηροῦσιν ὑπευθύνως οἱ ἐκλεγέντες ἐπίτροποι, οἵτινες ὑποβάλλουσιν αὐτοὺς πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ἔλεγχον ἐνώπιον τῶν ἐφημερίων τοῦ ναοῦ, τῶν προὐχόντων τοῦ τόπου καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, πάντων τούτων δικαιουμένων νὰ κάμωσι τὰς ἀναγκαίας παρατηρήσεις. Μετὰ τὸν τοιοῦτον ἐντόπιον ἔλεγχον οἱ λογαριασμοὶ παραπέμπονται εἰς τὸν πρωθιερέα, ὅστις ἀποστέλλει αὐτοὺς εἰς τὸ Ἐπ. Πν. Δικαστήριον.

Οἱ ἐπίτροποι εἶνε δύο ἢ τρεῖς ἀναλόγως τῶν προσόδων τοῦ ναοῦ, τοῦ ἀριθμοῦ ὁριζομένου ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Ἐπ. Πν. Δικαστηρίου. Ἐκλέγονται δὲ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Κοινότητος καὶ τῶν προκρίτων ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ἐντοπίου κλήρου, ὁ δὲ ἁρμόδιος πρωθιερεὺς ἀναφέρει τὴν ἐκλογὴν εἰς τὸ Ἐπ. Πν. Δικαστήριον πρὸς γνῶσιν.

Ἱεραὶ Μοναὶ

Τὴν μοναστηριακὴν διοίκησιν δύνανται νὰ ἔχωσιν Ἀρχιμανδρῖται, Ἡγούμενοι καὶ Ἱερομόναχοι. Αἱ μοναὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις. Τὰς ἀρχὰς τῶν τῆς πρώτης τάξεως διορίζει ἡ Σύνοδος, τῶν δὲ λοιπῶν οἱ ἐπίσκοποι, ἕκαστος ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτοῦ. Οἱ ἅπαξ διορισθέντες εἰς μοναστηριακὴν Ἀρχὴν δὲν μετατίθενται ἐξ αὐτῆς εἰμὴ λόγῳ παραπτώματος, μετὰ καταδίκην ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐφεσίβλητον εἰς τὸ Μέγα Πν. Δικαστήριον.

Τὴν διοίκησιν τῶν Μοναστηρίων διεξάγουσιν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Σάββα, Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, καὶ τὰς ἐντολὰς τῆς Ι. Συνόδου· διαχειρίζονται τὴν περιουσίαν τῆς Μονῆς φροντίζουσαι, ὅπως ἡ Μονὴ ᾖ ἐφωδιασμένη δι' ὅλων τῶν χρειωδῶν.

Τοὺς λ]σμοὺς τῆς Μονῆς κρατεῖ ὁ προϊστάμενος μεθ' ἑνὸς ἱερομονάχου, ὃν διορίζει τὸ Ε. Π. Δικαστήριον.

Αἱ μοναστηριακαὶ Ἀρχαὶ ἔχουσι τὰ ἑξῆς καθήκοντα:

Κατὰ Ἰανουάριον ἑκάστου ἔτους συντάσσουσιν εἰς τριπλοῦν κατάλογον τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας. Τὸ ἓν ἀντίγραφον εἶναι διὰ τὴν Μονήν, τὸ ἕτερον διὰ τὸ Ἐπ. Πν. Δικαστήριον, καὶ τὸ τρίτον διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν Συνέδριον τοῦ Κράτους.

Φροντίζουσι διὰ τὴν καλὴν κατάστασιν τῶν κτιρίων καὶ τὴν καλὴν διαχείρισιν. Ἐν περιπτώσει θανάτου μοναχοῦ εἰδοποιοῦσι τὸν Ἀρχιερέα. Ἐκμισθοῦσι τὰ κτήματα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐκμισθοῦσι πρὸς ὄφελος τοῦ μοναστηρίου ξένα κτήματα, πληρώνουσαι τὸ συμφωνηθέν. Συλλέγουσι τὰς προσόδους καὶ κατὰ τριμηνίαν ἀποστέλλουσι τὰ περισσεύοντα εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμιευτήριον. Κατὰ τριμηνίαν ἀποστέλλουσι εἰς τὸν Νομάρχην τοὺς λ)σμοὺς πρὸς θεώρησιν. οὗτος δὲ ἀπευθύνει αὐτοὺς μετὰ τῶν ἰδίων παρατηρήσεων εἰς τὸ Ἐπαρχιακὸν Πνευμ. Δικαστήριον.

Τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους, λήγοντος τὴν 31 Δεκεμβρίου, ἀποστέλλουσι, τὸ βραδύτερον μέχρι 1 Μαρτίου, εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν τοῦ Κράτους Συνέδριον πρὸς ἐπιθεώρησιν.

Διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ πώλησιν κτήματος ἢ ἀνταλλαγὴν ἢ θεωρίαν ἢ δάνειον ἀπαιτεῖται ἔγκρισις τοῦ Ἐπαρχ. Πνευμ. Δικαστηρίου. Τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου ἔγκρισις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν διάθεσιν ἐκ τοῦ μοναστ. Ταμείου οἱουδήποτε ποσοῦ ὑπὲρ σχολείων, φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ἢ ὑπὲρ πτωχῶν. Κατὰ Ἰανουάριον ὑποβάλλουσιν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ἔκθεσιν προσόδων καὶ δαπανῶν καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς Μονῆς καὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος. Ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ Μοναστηρίου γίνονται ἐκ τῶν προσόδων αὐτοῦ.

Διὰ δαπάνην πλείονα τῶν 200 δηναρίων ἐφάπαξ, ἢ πλείονα τῶν 1000 δηναρίων ἐτησίως, ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ Ἐπαρχ. Πνευμ. Δικαστηρίου.

Αἱ μοναὶ εἶνε μοναχικαὶ ἀδελφότητες τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς

πίστεως, τῆς τάξεως δὲ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Αὗται ἀποτελοῦσι μίαν πνευματικὴν κοινότητα ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἔποψιν. Τὰ Μετόχια εἶναι ἐκκλησίαι ἐπὶ μοναστηριακοῦ κτήματος, ἐν οἷς διαδοχικῶς διαμένει εἷς μοναχὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Μοναστηρίου. Τὰ Μετοχικὰ ἀξιώματα εἶνε: Μοναχός, Διάκονος, Πρωτοδιάκονος, Ἀρχιδιάκονος, Ἱερομόναχος, Σύγκελλος, Πρωτοσύγκελλος, Ἡγούμενος, Ἀρχιμανδρίτης. Τὰ προσόντα τοῦ Μοναχοῦ, Ἱερομονάχου καὶ Ἡγουμένου κανονίζει ἡ Σύνοδος. Ἀρχιμανδρίτης καθίσταται ὁ μοναχὸς ὁ ἔχων θεολογικὴν μόρφωσιν· τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου οὐχ' ἧττον ἀξιοῦνται καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες, δι' εἴκοσιν ἐτῶν τοὐλάχιστον μοναχικὸν βίον, διεκρίθησαν ἐπὶ καλῇ διαγωγῇ.

Αἱ Μοναὶ διαιροῦνται εἰς πρωτοβαθμίους, δευτεροβαθμίους καὶ τριτοβαθμίους. Πρωτοβάθμιοι εἶνε αἱ πλουσιώτεραι καὶ σπουδαιότεραι, ἱδρυμέναι ὑπὸ Σέρβων Ἡγεμόνων (Λαῦραι), ὡς ἡ Στουδενίτσα, ἡ Ζίτσα, ἡ Μανασία, ἡ Ραβανίτσα, ἡ Γόρνιακ, ἡ Λιουμποστίνα, ἡ Καλενίτς καὶ ἡ Ράτσα. Δευτεροβάθμιοι ἡ Τρονόσα, ἡ Μπογοβάτζα, ἡ Βρατσέβνιτσα, ἡ Ζοσιάνιτσα, ἡ Νασυπάρα, ὁ Ἅγ. Στέφανος καὶ ἄλλαι, ἃς ἡ Σύνοδος ἤθελε κατατάξει εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον. Τριτοβάθμιαι εἶνε πᾶσαι αἱ λοιπαί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

Ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων

Ἡ Σύνοδος δικάζει: τὰς ἀμοιβαίας διαφορὰς τῶν Ἀρχιερέων, τὰ πλημμελήματα τῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Μητροπολίτου ὡς πρὸς τὰ ἀρχιερατικὰ αὐτῶν καθήκοντα, δικάζει ἐπίσης τὰς περὶ γάμου διαφορὰς τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν μελῶν τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου.

Τὸ Μέγα Πνευματικὸν Δικαστήριον.

Τὸ Μ. Π. Δ. εἶνε ἡ ἀνωτέρα Ἐκκλ. Δικ. Ἀρχή, ἥτις ὡς Ἐφετεῖον καὶ ὡς Ἄρειος Πάγος: ἐπικυροῖ, μεταβάλλει καὶ ἀκυροῖ τὰς δικαστ. ἀποφάσεις τῶν Ἐπαρχ. Πνευμ. Δικαστηρίων, ὅσαι κατὰ τὸν νόμον ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτῶν καὶ τελικὴν ἐκδίκασιν. Ἐξετάζει τὰ ζητήματα ἁρμοδιότητος μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλ. Ἀρχῶν. Ἀποφασίζει περὶ ἐξαιρέσεως προέδρου καὶ μελῶν τοῦ Μ. Π. Δ. καὶ τῶν Ἐπ. Πν. Δικαστηρίων, καθορίζον καὶ ποῖον τούτων εἶνε ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ.

Τὸ Μ. Π. Δ. ἀποτελοῦσι: 1) ὁ Πρόεδρος· 2) τακτικὰ μέλη, ἤτοι εἷς Ἀρχιμανδρίτης καὶ τέσσαρες ἱερεῖς ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐφημερίων· 3) τὰ ἐπίτιμα μέλη, ἤτοι εἷς Ἀρχιμ. καὶ τέσσαρες ἱερεῖς ἐκ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου· 4) ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ Γραφεύς.

Ὁ Πρόεδρος εἶνε εἷς τῶν ἀρχιερέων διοριζόμενος ὑπὸ τῆς Συνόδου δι' ἓν ἔτος· τακτικὰ καὶ ἐπίτιμα μελη διορίζονται ἱερεῖς, ἀμφοτέρων τῶν τάξεων, πτυχιοῦχοι Θεολόγοι, καλῆς διαγωγῆς καὶ οὐχὶ νεώτεροι τῶν 35 ἐτῶν ἡλικίας· διορίζονται δὲ διὰ Β. Διατάγματος ἐπὶ τρία ἔτη, κατὰ πρότασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Γραμματεῖς δὲ καὶ Γραφεῖς διορίζονται ὑπάλληλοι διακούσαντες τὴν νομικὴν Ἐπιστήμην· διορίζονται δὲ ἐπίσης καὶ οὗτοι διὰ Β. Δ., προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ, διὰ τρία ἔτη μετὰ συνεννόησιν μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου.

Τὸ Μ. Π. Δ. συνέρχεται ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τακτικῶς δὶς τοῦ ἔτους, κατὰ χρόνον ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, καθιστῶντος περὶ τούτων ἐνήμερον τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Οὗτος ἐπίσης ἀνοίγει καὶ κλείει τὰς συνεδριάσεις αὐτοπροσώπως ἢ διὰ γράμματος· τὸ Δικαστήριον δικάζει καὶ ἀποφασίζει ὅταν εἶνε παρόντες ὁ Πρόεδρος καὶ τέσσαρα τακτικὰ μέλη· τὸν Πρόεδρον κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ πρεσβύτερος τὴν χειροτονίαν Ἐπίσκοπος· τὰ δὲ τακτικὰ μέλη κωλυόμενα ἀναπληροῦσι τὰ ἐπίτιμα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν. Καθήκοντα ταμίου ἐκτελεῖ ἓν τῶν τακτικῶν μελῶν, ὅπερ ἤθελεν ἐκλέξει ὁ Πρόεδρος.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Μ. Π. Δ. εἶνε ἐκτελεσταί, ἐκτελούμεναι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν.

Ἐπαρχιακὰ Πνευματικὰ Δικαστήρια.

Ἐν ἑκάστῃ Ἐπαρχίᾳ ὑφίσταται παρὰ τῷ Ἐπισκόπῳ ὡς Ἐκκλ. Δικαστ. Ἐξουσία τὸ Ἐπαρχιακὸν Πνευματικὸν Δικαστήριον μετὰ τῆς ἀκολούθου δικαιοδοσίας.

Δικάζει πλημμελήματα τῶν κληρικῶν ἀμφοτέρων τῶν τάξεων. Ἐξετάζει τὰς περὶ τυχηρῶν διαφορὰς τῶν ἱερέων καὶ καθόλου τὰς περὶ ἱερατικῶν προσόδων διαφοράς. Δικάζει ζητήματα διαζυγίων καὶ ἀκυρώσεως γάμων, ἀποφασίζει ἂν ὁ σύζυγος ὑποχρεοῦται εἰς διατροφὴν τῆς συζύγου κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαδικασίας καὶ παρὰ τίνι τῶν γονέων θὰ διαμείνωσι τὰ τέκνα, ἀποφασίζει, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης, ἂν ὁ σύζυγος θὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγον καὶ μέχρι τίνος χρό-

νου· τὸ ποσὸν τῆς τακτικῆς συντηρήσεως συζύγου καὶ τέκνων ὁρίζουσιν τὰ πολιτικὰ δικαστήρια κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον.

Ἐπίσης ἀποφασίζει περὶ ἀπαλείψεως ὀφειλῶν εἰς Ἐκκλησίας καὶ Μονάς, περὶ ἀγορᾶς, πωλήσεως, ἀνταλλαγῆς, δωρεᾶς, δανείου ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ ἢ μοναστηριακοῦ ταμείου, περὶ ἐκμισθώσεως ἐκκλησιαστικῶν ἢ μοναστηριακῶν κτημάτων μέχρι 1000 δηναρίων, διὰ τὰ ἐπὶ πλείονος ἀξίας γνωμοδοτοῦν εἰς τὸν Ὑπουργόν, περὶ τοῦ δυνατοῦ ἐπιβολῆς φόρου ἐκ μέρους Ἐκκλ. Κοινότητος εἰς τοὺς ἐνορίτας αὐτῆς, περὶ ἀνεγέρσεως ναῶν, περὶ συστάσεως νέων ἐνοριῶν.

Διορίζει εἰδικὰς ἐπιτροπὰς πρὸς ἔλεγχον ἐκκλησιαστικῆς ἢ μοναστηριακῆς περιουσίας καὶ λαμβάνει μέτρα ἐξασφαλίσεως αὐτῆς κινδυνευούσης· βοηθεῖ τὸν Ἐπίσκοπον εἰς πάσας τὰς ὑποθέσεις πλὴν ἐκείνων, αἵτινες κανονικῶς ἀνήκουσι προσωπικῶς τῷ Ἐπισκόπῳ. Συντάσσει κατάλογον εἰς τριπλοῦν τῶν ἐπίπλων καὶ λοιπῶν πραγμάτων τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ παραδίδει, ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, εἰς τὸν νέον Ἐπίσκοπον, ζητοῦν διὰ κανονικῆς ὁδοῦ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων. Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ Ἐπισκόπου διορίζει τριμελῆ ἐπιτροπὴν πρὸς πιστοποίησιν τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ αἴτησιν ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως. Κρατεῖ κατάλογον ὅλων τῶν πληρωμῶν τῆς ἐπαρχίας, κατάλογον τῶν ναῶν, τῶν παρεκκλησίων καὶ τῶν Μονῶν, καὶ τῶν περιουσιῶν αὐτῶν, ὡς καὶ κατάλογον ὅλων τῶν ἐνοριῶν. Κατάλογον τῶν βαπτίσεων, γάμων καὶ θανάτων τῆς Ἐπαρχίας, καὶ τῶν κατ᾽ ἔτος χειροτονουμένων ἐν αὐτῇ.

Τὰ Ἐπ. Πν. Δικαστήρια φροντίζουσιν ἐπίσης, ὅπως ἡ ἐκκλ. καὶ μοναστ. περιουσία διατηρῆται ἀκεραία καὶ χρησιμοποιῆται μόνον πρὸς ὄφελος τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων, ὅπως τηρῶνται ἐν τάξει τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μονῶν, τῶν ὁποίων καθορίζουσι τὸν τύπον ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καταρτίζουσι τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἐκμισθώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν ἀκινήτων. Ἐν περιπτώσει πληροφορίας περὶ ἀταξίας ἐν τοῖς λ/σμοῖς Μονῆς ἢ Ἐκκλησίας τὸ Ἐ. Π. Δικαστήριον διορίζει ἐπιτόπιον ἐξελεγκτικὴν Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ κληρικῶν καὶ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου ζητουμένου ἐκ τοῦ ἁρμοδίου τμήματος. Ἐάν, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τῆς

Ἐπιτροπῆς, τὸ Ε. Π. Δ. θεωρήσῃ ὅτι ὑπάρχει περίπτωσις καταχρήσεως δύναται νὰ διατάξῃ, ὅπως ἀφαιρεθῇ παρὰ τῶν ὑπολόγων ἡ διοίκησις καὶ παραδοθῇ εἰς ἄλλα πρόσωπα μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἢ μεταθέσεως Προϊσταμένου Μονῆς τὸ ἁρμόδιον Ε. Π. Δ. διορίζει ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπιθεώρησιν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταλόγου τῆς περιουσίας, καὶ παράδοσιν αὐτῆς εἰς τὸν διορισθησόμενον Προϊστάμενον.

Τὸ Ἐπαρχιακὸν Πνευμ. Δικαστήριον ἀποτελοῦσιν ὁ Πρόεδρος, δύο τακτικὰ μέλη ἐκ τοῦ ἐγγάμου κλήρου, ἅτινα διὰ τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δύνανται νὰ ἦνε καὶ τέσσαρα, τὰ ἐπίτιμα μέλη τὰ ὁποῖα εἶνε εἷς κληρικὸς ἐκ τῆς μοναχικῆς τάξεως καὶ δύο ἕως πέντε ἐκ τοῦ ἐγγάμου κλήρου, ὁ Ἀρχιγραμματεύς, δύο Γραμματεῖς καὶ ὁ ἀναγκαῖος ἀριθμὸς γραφέων.

Τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τοῦ Ε. Π. Δ. ἐκλέγει ὁ Ἐπίσκοπος καὶ προτείνει εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλ. πρὸς διορισμὸν διὰ Β. Διατάγματος. Εἰς τακτικὰ καὶ ἐπίτιμα μέλη διορίζονται κληρικοὶ ἀπόφοιτοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, καλῆς διαγωγῆς καὶ ἡλικίας οὐχὶ κατωτέρας τῶν 35 ἐτῶν. Οἱ Ἀρχιγραμματεῖς καὶ Γραμματεῖς, πρὸς τῇ Θεολογικῇ μορφώσει, δέον νὰ ἔχωσι διακούσει καὶ νομικὰ μαθήματα. Οἱ Ἀρχιγραμματεῖς καὶ Γραμματεῖς διορίζονται ἐπίσης διὰ Β. Δ. προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλ. μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν μετὰ τοῦ ἁρμοδίου Ἐπισκόπου· τοὺς Γραφεῖς διορίζει καὶ παύει ὁ ἁρμόδιος Ἐπίσκοπος.

Οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ τακτικὰ μέλη τῶν Ε. Π. Δ. ἔχουσι πάντα τὰ δικαιώματα τῶν δικαστικῶν μελῶν τῶν Πολιτικῶν Πρωτοδικείων, οἱ δὲ Ἀρχιγραμματεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς τούτων εἶνε κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἔχουσι πάντα τὰ δικαιώματα αὐτῶν.

Τὰ Ε. Π. Δ. ἐργάζονται ὅλον τὸ ἔτος, πλὴν τῶν ἑορτῶν καὶ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου μέχρι τέλους Ἰουλίου δικαστικῆς ἀργίας.

Ἐν τῷ Ε. Π. Δ. δικάζουσι καὶ ἀποφασίζουσιν ὁ Πρόεδρος καὶ δύο τακτικὰ μέλη· τὸν Πρόεδρον κωλυόμενον ἀναπληροῖ τὸ ἀρχαιότερον κατὰ τὴν μισθοδοσίαν τακτικὸν μέλος, τὰ δὲ τακτικὰ μέλη κωλυόμενα ἀναπληροῦσι τὰ ἐπίτιμα κατὰ τάξιν διορισμοῦ αὐτῶν.

Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης τὰ Ε. Π. Δ. δύνανται νὰ ἐργάζωνται καὶ εἰς δύο τμήματα, ἑκάτερον ἐκ τακτικῶν καὶ ἐπιτίμων μελῶν, τῇ ἀδείᾳ

τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλ., ἀποφασίζεται δὲ διὰ κλήρου τίνες θὰ μετέχουσι τούτου καὶ τίνες ἐκείνου τοῦ τμήματος.

Χρέη ταμίου ἐκτελεῖ ὁ Ἀρχιγραμματεύς, ὃν ἂν ὁρίσῃ ὁ Πρόεδρος, ὅστις ἐν γένει ἐκδίδει τὰς ἀναγκαίας διαταγάς.

Αἱ ἀποφάσεις, αἱ μὴ ὑποκείμεναι εἰς ἐπιθεώρησιν ἄλλων ἁρμοδίων ἀρχῶν, εἶνε ἐκτελεσταί. Ἐκτελοῦσι ταύτας αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαί.

Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους οἱ Πρόεδροι τῶν Ε. Π. Δ. συντάσσουσιν ἔκθεσιν περὶ τῆς διαγωγῆς πάντων τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ε. Π. Δ., ἣν ἀποστέλλουσιν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ὅστις διαβιβάζει αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδίας γνώμης εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ εἰς τὴν Σύνοδον.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΙΜΟΥ ΕΝ Τῌ ΗΜΕΤΕΡᾼ ΕΚΚΛΗΣΙᾼ

Παράδοσις καὶ ἔθιμον — Γένεσις τῶν ἐθίμων. — Ἱστορικὴ ἀνέλιξις αὐτῶν. — Διαφοραὶ ἐθίμων ἐν ταῖς κατὰ τόπους ἐκκλησίαις. — Συγχύσεις καὶ ταραχαὶ ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων. — Ἡ ἐκκλησία διῳκεῖτο κατὰ τὰς παραδόσεις καὶ οὐχὶ κατ᾽ ἔθιμα.

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἱδρυτὴς καὶ κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, παρέδωκε διὰ στόματος τὴν ἱερὰν τῆς πίστεως παρακαταθήκην, ὑπέρτατος δ᾽ ἐν αὐτῇ νομοθέτης διεχάραξε τοὺς θεμελιώδεις νόμους, καθ᾽ οὓς ἔδει νὰ διαταχθῶσι τὰ τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν πρὸς κατόρθωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν. Τὴν διὰ στόματος διδασκαλίαν παραλαβόντες οἱ ἀπόστολοι καὶ περιβληθέντες, ὡς ἄμεσοι τοῦ Κυρίου διάδοχοι, ἐξουσίαν καὶ κῦρος ἀπόλυτον ἐν τῷ ἔργῳ τῆς διαδόσεως τῆς πίστεως, ἵδρυον τὰς κατὰ τόπους ἐκκλησίας, παραδίδοντες διὰ στόματος εἰς τοὺς προεστῶτας τούτων τὸ ὑπόδειγμα τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας, ἥτις πάλιν ἔδει νὰ ἐμπιστεύηται «πιστοῖς ἀνθρώποις», οἵτινες θὰ ἦσαν ἱκανοὶ καὶ ἑτέρους νὰ διδάξωσιν. Ἡ *παράδοσις* λοιπὸν ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν οὐσιωδέστατον παράγοντα ἔν τε τοῖς ζητήμασι τῆς πίστεως καὶ τῇ καθόλου διοικήσει τῆς ἐκκλησίας. Χρείας δ᾽ ἐφισταμένης, καὶ δὴ πρὸς ἑρμηνείαν χριστιανικῶν διδασκαλιῶν καὶ πρὸς νουθεσίαν καὶ καθοδηγίαν, διετυποῦτο καὶ ἐγγράφως.

Ἀλλὰ λίαν ἐνωρὶς παρετηρήθη τάσις τις πρὸς ἐπικράτησιν *ἐθῶν* ξένων μὲν πρὸς τὴν ἀποστολικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν *παράδοσιν*, ἄντικρυς ἀντιθέτων πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ οἱ λόγοι προφανεῖς.

Τόσον οἱ ἐξ ἐθνῶν, ὅσον καὶ οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοὶ καίτοι ἐπέ-

δειξαν πολλὴν προθυμίαν πρὸς οἰκείωσιν τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως, ἐν τούτοις δὲν ἔσχον τὴν δύναμιν ν' ἀπαλλαγῶσι τελέως ἐθίμων τῆς τέως θρησκευτικῆς αὐτῶν καταστάσεως. Οἱ ἐκ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ μάλιστα ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐθεώρουν ἀπαραίτητα πρὸς σωτηρίαν πολλὰ τῶν νομικῶν λεγομένων ἐθίμων καὶ ἐν τῇ νέᾳ θρησκευτικῇ αὐτῶν ζωῇ· γνωστὸν δ' ὅτι οἱ φανατικώτεροι τούτων, οὓς ὁ Παῦλος ἐχαρακτήρισεν ὡς «ψευδαδέλφους», «παρεισάκτους» καὶ ὡς ζητοῦντας νὰ μεταστρέψωσι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐδημιούργησαν τὰ πολύκροτα ζητήματα τὰ συνταράξαντα ἰδίᾳ τὰς ἐκκλησίας τῆς Γαλατίας, τῆς ὁποίας τοὺς χριστιανοὺς προετρεπον εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἰουδαϊκῶν ἐθίμων, καὶ τὴν παρατήρησιν «μηνῶν, καὶ καιρῶν, καὶ ἐνιαυτῶν».

Πρὸς τούτοις μέγα σκάνδαλον ἐπήγειραν καὶ οἱ «κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας» οἱ διακηρύσσοντες πρὸς τοὺς ἀδελφούς, «ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι». Πρὸς κατάπαυσιν τοῦ δεινοῦ ἐκείνου ταράχου τοῦ ἐγερθέντος ἐν τῇ νεοφύτῳ ἐκκλησίᾳ ἕνεκα τῶν τάσεων τῶν ψευδαδέλφων, συνῆλθον ἐν Ἱεροσολύμοις οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, οἵτινες ὁμοθύμως ἀπεκήρυξαν τὰ ξένα πρὸς τὸν χριστιανισμὸν ἔθιμα. Διὰ τῆς ἀποφάσεως λοιπὸν ταύτης τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἀποστολικῆς συνόδου ἔχομεν τὴν πρώτην ἐπίσημον πρᾶξιν πρὸς ἐκρίζωσιν ἐκ τοῦ ἀγροῦ τῆς ἐκκλησίας τῶν ζιζανίων καὶ παρεμπόδισιν τῆς εἰσβολῆς ἐπεισάκτων ἐθίμων, ὧν ἡ ἐπικράτησις θὰ ἐξηφάνιζε μὲν τὴν αὐτοτέλειαν τοῦ χριστιανισμοῦ, θὰ ἐνεφάνιζε δ' αὐτὸν ἁπλῆν τοῦ ἰουδαϊσμοῦ αἵρεσιν.

Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον αἱ ἐπὶ μέρους χριστιανικαὶ κοινότητες δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφύγωσι τὴν ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων ἐθίμων. Αἱ ἰδιαίτεραι συνθῆκαι τῶν χωρῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἑκάστη ἐκκλησία ἔζη καὶ ἐκινεῖτο, αἱ συνθῆκαι τῆς θρησκευτικῆς, πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς συνθέσεως τῶν λαῶν, οἵτινες ἠσπάζοντο τὸν χριστιανισμόν, ἀπετέλουν σπουδαῖον παράγοντα πρὸς ἀνάπτυξιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐθίμων ἀντιθέτων μὲν πρὸς ἄλληλα, ξένα δ' ἐν πολλοῖς πρὸς τὰς ἀποστολικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις. Ἐντεῦθεν προῆλθον αἱ ἔριδες ἐκεῖναι, αἵτινες ἠπείλησαν τὴν διάσπασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ χρόνους. Ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τοῦ ἔθους ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν τῆς Ρώμης, τῆς Παλαιστίνης, τοῦ Πόντου, τῆς Κορίνθου κ.λ.π. συνεκροτήθησαν σύνοδοι, αἵτινες ὁμοφώνως διετύπωσαν δι' ἐπιστολῶν πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας «ἐκκλησιαστικὸν δόγμα . . . . . ὡς ἂν μηδ' ἐν ἄλλῃ ποτὲ τῆς κυριακῆς ἡμέρᾳ τὸ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως ἐπιτελοῖτο τοῦ κυρίου μυστήριον». Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ ἔθος τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μ. Ἀσίας ἐκηρύσσετο ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ἄκυρον, ὡς μὴ συμφωνοῦν τῷ πνεύματι τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ ἦτο

τοῦτο ἀναπόφευκτον, ἐφ᾽ ὅσον ὁ μετὰ τῶν ἰουδαίων ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα ἐθεωρεῖτο ἔθος ἐπιβλαβὲς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν· «ἰουδαΐζειν γὰρ χριστιανοῖς οὐδὲ εἷς τοῦ Χριστοῦ νόμος ἐπέτρεψε». γράφει ὁ ἱστοριογράφος Σωκράτης.

Ἡ διαφορὰ τῶν κατὰ τόπους ἐθίμων βιαία ἐξεδηλώθη καὶ ἐν τῷ ζητήματι περὶ τοῦ κύρους τοῦ βαπτίσματος τῶν αἱρετικῶν. Αἱ ἐκκλησίαι τῆς Μ. Ἀσίας τοὺς ἐπιστρέφοντας ἐκ τῶν αἱρέσεων, κατ᾽ ἔθος, ἀνεβάπτιζον, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως, κατ᾽ ἔθος ἀντίθετον, ἐδέχοντο αὐτοὺς διὰ μόνου τοῦ χρίσματος. Καὶ ἐν Ἀφρικῇ δὲ ἐπεκράτει τὸ ἔθος τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μ. Ἀσίας, τοῦ Κυπριανοῦ δεχομένου διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μόνους τοὺς ἐκ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐκπίπτοντας καὶ εἶτα ἐπιστρέφοντας. Ὅτε δὲ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Νουμιδίας ἐζήτησαν τὴν γνώμην τοῦ Κυπριανοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπασχολοῦντος τὰς ἐκκλησίας ζητήματος, συνεκάλεσεν οὗτος ἐν Καρχηδόνι τῷ 255 σύνοδον ἐκ 31 ἐπισκόπων, ἥτις ἀνεγνώρισε τὸ ἄκυρον τοῦ ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας βαπτίσματος. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ ἡ τῷ 256 συνελθοῦσα ἐν Καρχηδόνι ἐξ 71 ἐπισκόπων σύνοδος, ἀντίγραφον δὲ ἀπέστειλεν ὁ Κυπριανὸς καὶ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Ῥώμης Στέφανον. Ἀλλ᾽ οὗτος ἀλλοίαν γνώμην ἔχων, ἐπεζήτησε νὰ ἐπιβάλῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας τὸ ρωμαϊκὸν ἔθος· ὁ Κυπριανὸς ὅμως τὴν τοιαύτην ἀλαζονικὴν στάσιν τοῦ ἐπισκόπου Ῥώμης μὴ ἀνεχόμενος, συνεκρότησε νέαν σύνοδον (1 Σ/βρίου 256) ἐν Καρχηδόνι ἐξ 87 ἐπισκόπων, ἥτις ἐπεκύρωσε τὴν πρᾶξιν τῆς ἀφρικανικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐνέκρινε τὴν πολιτείαν τοῦ Κυπριανοῦ. Εἶνε δὲ λίαν χαρακτηριστικὰ τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς ἐν ἐπιστολαῖς αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐθίμου, διὰ τοῦ ὁποίου ἠξίουν τινὲς ν᾽ ἀντικαταστήσωσι τὴν θείαν ἀλήθειαν. «Οἱ ὑπερασπισταὶ – ἔγραφε – τοῦ βαπτίσματος τῶν αἱρετικῶν ἡττηθέντες ἐκ τῶν ἡμετέρων λογικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀντιτάσσουσιν ἡμῖν τὴν συνήθειαν, *ὡς ἐὰν τὸ ἔθος εἶχε μείζονα τῆς ἀληθείας ἰσχύν*». Πρὸς τὸν ἐπίσκοπον δὲ Πομπήϊον γράφων, χαρακτηρίζει «*αὐθάδειαν*» τὸ νὰ προτιμᾷ τις «τὴν ἀνθρωπίνην παράδοσιν τῆς θείας διατάξεως καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ κατανοήσῃ, ὅτι *ὁ Θεὸς ὀργίζεται ὁσάκις ἡ ἀνθρωπίνη παράδοσις κατέλυσε καὶ παρεῖδε τὰς θείας ἐντολάς*, ὡς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ βοᾷ κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων καὶ ἐντολῶν»

*

Ἡ διαφορὰ τοῦ ἔθους ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους ἐκκλησίαις ἐξεδηλοῦτο ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων καὶ ἐν τῇ πρὸ τοῦ Πάσχα νηστείᾳ. Ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Ἀλεξανδρείας Διονύσιος, ὁ Τερτυλλιανὸς ποιοῦνται λόγον περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης, ὁ δὲ ἱστορικὸς Σωκράτης ἐκτιθέμενος τὰς διαφόρους ἀντιλήψεις τῶν Χριστιανῶν τῆς Ῥώμης, τῶν

Ἰλλυριῶν, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα νηστείας, λέγει: «.... οἱ μὲν γὰρ πάντη ἐμψύχων ἀπέχονται· οἱ δὲ τῶν ἐμψύχων, ἰχθῦς μόνους μεταλαμβάνουσι. Τινὲς δὲ σὺν τοῖς ἰχθῦσι, καὶ τῶν πτηνῶν ἀπογεύονται, ἐξ ὕδατος καὶ αὐτὰ κατὰ τὸν Μωϋσέα γεγενῆσθαι λέ οντες. Οἱ δὲ καὶ ἀκροδρύων καὶ ᾠῶν ἀπέχονται. Τινὲς δὲ καὶ ξηροῦ ἄρτου μόνου μεταλαμβάνουσιν· ἄλλοι δὲ οὐδὲ τούτου».

Ὁ ἱστορικὸς οὗτος ὁλόκληρον κεφάλαιον ἀφιερῶν εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῆς διαφορᾶς τῶν ἐθίμων τῆς ἐπικρατούσης ἐν ταῖς κατὰ τόπους χριστιανικαῖς ἐκκλησίαις ἀναγράφει, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπεκράτει ἔθος, καθ' ὃ «ἀποκήρυκτος» ἐγίνενο ὁ «μετὰ τὸ κληρικὸς γενέσθαι, συγκαθευδήσας» τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· ὅτι δὲ ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας ἐκκλησία εἶχεν ἀντίστροφον τὴν θέσιν, κατ' ἔθος, τοῦ θυσιαστηρίου βλέποντος οὐχὶ πρὸς ἀνατολὰς ἀλλὰ πρὸς δύσιν.

Κατὰ τοὺς βυζαντιακοὺς δὲ χρόνους, καθ' ἃ γράφει καὶ ὁ Μομφερράτος, «ἡ κατὰ τόπους αὐθαιρεσία καὶ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα συνέτριβον τοὺς τύπους, ἔθιμα δὲ πολλάκις καθιεροῦντο οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ἔχοντα, καὶ ἐνίοτε μάλιστα ἐναντίον τῶν νόμων κρατοῦντα». Ἐνῷ δὲ διατάξεις ἐσχόλαζον «διὰ τῆς ἐναντίας τῶν πραγμάτων χρήσεως» καὶ αὐτοκρατορικαὶ διατάξεις κατελάμβανον τὴν θέσιν τοπικοῦ ἐθίμου, ἄλλοι αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἔθιμα «εἰς νόμου πρόσταξιν καὶ τιμὴν» ἀνήγαγον!

Ἡ ἐπίτομος αὕτη ἐπισκόπησις διαπιστοῖ, ὅτι τὸ κῦρος τῶν διατάξεων αὐτῆς ἡ ἐκκλησία δὲν ἤντλει ἐκ τῶν ἐθίμων, ὡς ἀνοήτως καὶ ἀμαθῶς ἰσχυρίσθη ὁ γράψας εἰς τοὺς «Καιροὺς» τῆς 9 Αὐγούστου τὸ ἄρθρον «Τὸ ἔθιμον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἡ κουρὰ καὶ αἱ οἰκ. Σύνοδοι». Τὸ κῦρος τοῦτο ἡ ἐκκλησία ἐπορίζετο ἐκ τῆς Παραδόσεως τῆς θείας, τῆς ἀποστολικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς, καὶ ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν· Παράδοσις καὶ Γραφὴ ἀποτελοῦσι τὰς δύο πηγὰς τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρραγεῖς βάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ζωή, ἡ εὐταξία, τὸ πολίτευμα καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Ἐκκλησίας. Τοὐναντίον πολλὰ τῶν ἐθίμων (ὡς τὸ τῆς κόμης) στηριζόμενα ἐπὶ πράξεως εἰσαχθείσης ἀνεξαρτήτως πάσης αὐθεντίας, προφανῶς δ' ἀντιβαίνοντα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀμεταθέτου θείου δικαίου, ὀφείλονται ἐν πολλοῖς εἰς ἰδιώτας ἐπιβάλλοντας ταῦτα εἰς τὰς χριστιανικὰς κοινότητας, ἐν αἷς αἱ διάφοροι ἀντιλήψεις ἐδημιούργουν καὶ τὰς ἀντιθέσεις τῶν ἐθῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπήγαζον αἱ διαιροῦσαι τὰς ἐκκλησίας ἔριδες. Καὶ ἡ μὲν διατύπωσις σχετικῶν τινων κανόνων ἐκόπασε τὸν τάραχον καὶ περιέκοψε συνηθείας γεννώσας στάσεις, συνηθείας μὴ ἀναγνωριζομένας ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, οὐδεμίαν ἰσχὺν δυναμένας ἐντεῦθεν νὰ ἔχωσι, πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἐχούσας τὴν ἱκανότητα νὰ στηρίζωσι τὴν παράδοσιν. Ἡ Παράδοσις ἐβεβαιοῦτο μὲν ὑπὸ τῆς συνη-

θείας, ἀλλὰ τῆς συνηθείας τῆς ἐξασκουμένης ἀδιακόπως καὶ ὁμοιομόρφως ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, μαρτυρουμένης δ' ὁμοφώνως ὑπό τε τῆς πράξεως αὐτῆς καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν χριστιανῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀνεγνώρισαν αἱ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι τὰ ἔθη, τὰ «κεκρατηκότα ἀπ' ἀρχῆς», κατὰ τὴν φράσιν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ἀλλ' ὁ διατριβογράφος τῶν «Καιρῶν» περιπίπτων εἰς προφανεῖς συγχύσεις, ἀδυνατῶν δὲ νὰ διακρίνει ἀνὰ μέσον ἐθίμου ἀναιροῦντος τὸ θεῖον δίκαιον, καὶ ἐθίμου στηρίζοντος τὴν παράδοσιν, νομίζει ὅτι μέχρι τοῦ τετάρτου αἰῶνος ἡ Ἐκκλησία τὸ κῦρος τῶν διατάξεων αὐτῆς ἤντλει ἐκ τοῦ κατ' ἔθιμον δικαίου, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν συνόδων διετύπου εἰς γραπτὸν δίκαιον. Ἐκ τοῦ κιβδήλου δὲ τούτου νομίσματος κατασκευάζει τὸ ἀμίμητον: «νομίζομεν.... ὅτι δύναται τὸ ἔθιμον νὰ καταργήσῃ γραπτὸν ἱερὸν κανόνα»!

Ἀλλὰ περὶ τῶν ξενιζουσῶν τούτων δοξῶν, ἂς ἀναμηρυκᾶται ὁ διατριβογράφος, εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

= Ὁ Σ. μητροπ. Κρήνης (Ἐρυθραίας Χερσοννήσου) ἐν συνεντεύξει του πρὸς τοὺς «Καιροὺς» πιστῶς ὑπεζωγράφησε τὰ μαρτύρια τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας του:

Ἑξήκοντα χιλιάδες ἐξετοπίσθησαν. Ἐκ τῶν οἰκιῶν 3170 εἶνε ἡμικατεστραμμέναι καὶ 8229 κατεστραμμέναι ἐντελῶς.

Ἓξ ναοί, 40 σχολεῖα καὶ 9 νεκροταφεῖα κατεστράφησαν.

= Ἡ «Ἑστία» τῆς 3ης τρέχοντος ἀφιερώνει εἰς μνημόσυνον τοῦ μακαρίτου ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σουρῆ δύο ὁλοκλήρους σελίδας.

Ἄρθρα καὶ γνῶμαι καὶ χαρακτηρισμοὶ τῶν κορυφῶν τοῦ συγχρόνου ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ κόσμου ῥαίνουσι τὴν μνήμην τοῦ ποιητοῦ.

Διὰ μέσου τῶν πολλῶν τούτων γνωμῶν διακρίνεται ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ: ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ἦτο πιστὸς ζωγράφος, τῆς ἐν ᾗ ἔζη ἐποχῆς ἡ μοῦσα του ἦτο μοῦσα τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, γνήσιος ἐθνικὸς ποιητής. Καὶ ὡς ἄνθρωπος δὲ ἦτο ἀγαθός: τὰ βέλη του ἀντὶ νὰ προξενοῦν πληγάς, μᾶλλον ἐσωφρόνιζον· ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον τριακονταετίαν δὲν ἔσταξεν ἀπὸ τὰ χείλη του οὐδὲ μία κἂν σταγὼν δηλητηρίου.

= Ὁ ἰταλὸς ποιητὴς Δ' Ἀνούντσιο ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτικοῦ σώματος κατέλαβε τὸ Φιοῦμε.

Ὁ πρωθυπουργὸς Νίττι ἀπεδοκίμασε τὸ κίνημα.

= Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπηύθυνε θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς καταπαύσεως τῶν διωγμῶν τῶν ὁμογενῶν εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἡ ἔκκλησις καταλήγει λέγουσα, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐφ' ὅσον ὁλόκληρος ἡ προσοχή του ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴν θλιβερὰν θέσιν τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ.

= Καὶ μία σοφὴ δήλωσις Τούρκου διπλωμάτου, τοῦ Γκαλὴπ Κεμαλῆ βέη, πρῴην πρεσβευτοῦ ἐν Ἀθήναις:

Οἱ Τουρκικοὶ πληθυσμοὶ τοῦ νομοῦ Ἀϊδινίου ἐξηγέρθησαν, διότι προβλέπουν ὅτι οἱ Ἕλληνες θὰ καταστρέψουν τὸ ἐμπόριον αὐτῶν!

Ὁ κόσμος ἀγνοεῖ, μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον, τουρκικὴν ἐμπορικὴν ἐπιχειρηματικότητα.

= Ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπέδωκεν εἰς τὸν Ἀμερικανὸν ἀπεσταλμένον κ. Χάμπορτ ἀντίτυπα Μαύρης Βίβλου τῶν Πατριαρχείων. Ἐν αὐτῇ περιέχονται αἱ ἀγριότητες τῶν Τούρκων ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

= Ὁ Ρῶσος Πατριάρχης Τύχων, ἀπαντῶν εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐκφράζεται ὑπὲρ τῆς καθιερώσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Πρὸ πάσης ὅμως ἐφαρμογῆς κρίνει ἀπαραίτητον τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

= Ὁ ἐν Παρισίοις διαμένων κ. Μιχ. Δ. Βολονάκις, μέλος τῆς ἀποστολῆς τῶν Δωδεκανησίων, δημοσιεύει ἐν τῇ «Orient Illustré» ἐκτενῆ διατριβὴν «περὶ τῶν ἰδεωδῶν τῶν Δωδεκανήσων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς».

Τὴν διατριβὴν καλλύνει παραθέτων εἰκόνας τῶν νήσων Ρόδου, Πάτμου, Κάσσου, καθὼς καὶ προσωπογραφίας γυναικῶν Σύμης, Τήλου, Ἀστυπαλαίας, Νισύρου, Ρόδου, Καλύμνου, Κάσσου καὶ Καρπάθου φερούσας τὴν ἐγχώριον ἐνδυμασίαν.

Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Α

— Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ κατὰ τὴν ψαλεῖσαν δοξολογίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί.

— Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτην ὁ ἀπό τινος διατρίβων ἐνταῦθα Σ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης χοροστατήσας τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ (1) ἐν τῷ ναῷ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης κατὰ τὴν β λειτουργίαν, ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ἀφορμὴν λαβὼν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀναγνώσματος τοῦ ἑσπερινοῦ. Τὴν περικοπὴν τοῦ ἀναγνώσματος ἐκείνου, εἰλημμένην ἀπὸ τοῦ Λευιτικοῦ, ἀναγνοὺς ἡ Α. Σ. εἰς ἐπήκοον τῶν ἐκκλησιαζομένων, ἀνέπτυξε καταλλήλως τὸ διδακτικώτατον περιεχόμενον, δοὺς τὰς ἀναγκαίας πατρικὰς ὑποθήκας.

— Ὁ Θ. ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἱερόθεος τὸ παρελθὸν Σάββατον μεταβὰς εἰς Μέγαρα, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Τὴν ἐπιοῦσαν ἱερουργήσας ὡμίλησε καταλλήλως πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

— Χάριν ἀναψυχῆς διατρίβει ἀπό τινος ἐν Αἰγίνῃ ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἰσφοραὶ ἐκ δίσκου ὑπὲρ τοῦ Οἴκου Τυφλῶν.— Ὁ τοῦ ἁγ. Γεωργίου Καρύτση δρ 1,152, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ξάνθης καὶ Καβάλας δρ. 282.65, ὁ Ναὸς τῆς Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Κορωπίου δρχ. 15, ὁ τῆς Ἀναλήψεως Κορωπίου δρ. 16. ὁ τῆς Μεταμορφώσ. Κουκουβαούνων δρ. 10, ὁ τῆς Βροχίτσης Λετρίνων δρ. 10, ὁ Ἰωάν. Γεωργακόπουλος ἱερεὺς δρ. 5, ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Καπανδριτίου δρ. 5, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Φθιώτιδος δρ. 150, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου δρ. 748.10, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Τρίκκης δρ 516, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης δρ. 225, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Τριφυλ. καὶ Ὀλυμπίας δρ. 347, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Ἱερᾶς καὶ Σητείας (β' δόσις) δρ. 200, ὁ Ναὸς τοῦ Προφ. Ἠλιοῦ Παγκρατίου δρ 50, ὁ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μεγάρων δρ 75, ὁ τοῦ ἁγ. Δημητρίου Μεγάρων δρ. 15, ὁ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Ρέντι δρ. 18, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγ. Ὄρους δρ. 150, ὁ ναὸς ἁγ. Νικολάου Ραγκαβᾶ δρ. 28.35, ὁ ἀρχιερ. Ἐπίτροπος Μαρκοπούλου δρ. 61.50, ὁ Ναὸς τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Μαραθῶνος δρ 40, ὁ τοῦ Χριστοκοπιδίου δρ 50, ὁ τῆς ἁγ. Παρασκευῆς Λαυρείου δρ. 15, ὁ τῆς Μεταμορφ. Βιλίων δρ. 51, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Θησείου δρ. 70, ὁ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Μαρκοπούλου Κρωπίας δρ. 30, ἡ Ἐπισκοπ. Ἐπιτροπὴ Καλαβρύτων δρ. 52.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σεβ. Μητροπ. Γρεβενῶν κ. Αἰμιλιανῷ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ἐπὶ τῷ εὐγενεῖ ἐνδιαφέροντι τῆς Ὑμ. Σεβασμιότητος ὑπὲρ τοῦ «Ε. Κ.».—*Αἰδ. Γ. Βλάχῳ* Τοποτηρ. ἐπισκ. Κεφαλληνίας. Ἐλήφθησαν δραχ. 300· θερμὰς εὐχαριστίας.—*Αἰδ. Ν. Τριανταφύλλου*, Ἁγ. Ἄνναν. Δραχ. 30 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.—*Ὁσιωτ. Ἰωακ. Μαρκοπούλῳ*. Ἐνεγράφητε.—*Αἰδ. Μ. Γιαπαλῇ*, Παλαιόκαστρον. Ἀπεστάλη τὸ ὑπ' ἀριθ. 209 φύλλον.—*Αἰδ. Ἀναστ. Ἀνέστην*, Ἅγ. Γεώργιον. Δραχ. 30 ἐλήφθησαν.—*Ἀρχιμ. Βασιλείῳ*, Ἀρχιερ. ἐπιτρόπῳ ἁγ. Χαλκίδος. Ἐπιταγὴ ἐκ δραχ. 135 ἐλήφθη· θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται τακτικῶς καὶ ἐγκαίρως ἡ ταχυδρομικὴ καθυστέρησις εἶνε καὶ δι' ἡμᾶς ἀνεξήγητος.—*Ἀρχιμ. Θ. Κωτσάκη*, Φιλιατρά. Ὁ κ. Σπ. Μίχας ἐνεγράφη· δραχ. 80 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.—*Ἀρχιμ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου*, Λάρισσαν. Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν τριῶν ναῶν· εὐχαριστοῦμεν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων Πετράκη

Προκηρύττει ὅτι: δοθείσης μείζονος προσφορᾶς ἡ περὶ ἐκποιήσεως τοῦ ἐκ 500 περίπου πήχεων οἰκοπέδου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, ἐν Ἀλωνίοις Ἀμαρουσίου, ἐπαναλαμβάνεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Β. Συνοδινοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ ὥρᾳ 10—12 τῆς μεσημβρίας. Πρώτη προσφορὰ κατὰ πῆχυν δραχ. 7,20. Ἐγγυοδοσία δραχ. 500.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχ. Ι. Πλέτσης, Π. Ροδόπουλος, Σ. Κοσαρᾶς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ι. Μονῆς Ὀμπλοῦ

Προκηρύττει ὅτι: Τὴν 25 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν: α') 15 αἶγες ἀντὶ δρ. 45 ἑκάστη, καὶ β') εἷς βοῦς ἀντὶ δρ. 900. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πάτραις ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου κ. Β. Παπακυριαζῆ.—Ἐν τῇ μ. Ὀμπλοῦ τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1919

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀγαθ. Γκοτσόπουλος, Καλ. Ἀνδρουτσόπουλος, Γ. Ἀγγελόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ρόμβου

Διακηρύττει ὅτι: Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. $^{2817}/_{416}$ ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ναυπακτίας καὶ Τοποτηρητοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν Δημοπρασίαν διὰ μίαν πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1919 καὶ λήγουσαν τὴν 31 Ἰουλίου 1924, ἡ ἐνοικίασις τῶν ἐν τῇ θέσει Ἀβδελιάρι τῆς περιφερείας Βάρνακος κτημάτων (ἀγρῶν) τῆς Ι. Μονῆς Ρόμβου ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους καὶ συμφωνίας: 1) Ἡ ἐνοικίασις ἄρχεται ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1919 καὶ λήγει τὴν 31 Ἰουλίου 1924. 2) Τὸ ἐνοίκιον διαιρεῖται εἰς δό-

σεις ἰσαρίθμους πρὸς τὰ ἔτη τῆς μισθώσεως, ἑκάστης τῶν ὁποίων ἡ πληρωμὴ θὰ γίνεται ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνὸς ἑκάστου ἔτους ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ εἴτε εἰς τὸ Ἐπαρχιακὸν Δημόσιον Κατάστημα εἴτε εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. 3) Ὁ ἐνοικιαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ κατὰ τὴν δημοπρασίαν ἀξιόχρεων ἐγγυητὴν καὶ ἵνα ᾖ οὗτος δεκτὸς κατὰ τὴν δημοπρασίαν, δέον νὰ προσφέρῃ κτηματικὴν ἐγγύησιν δραχ. πέντε χιλιάδων καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ ἁρμοδίου ὑποθηκοφύλακος, ὅτι τὸ προσφερόμενον ἀκίνητον εἶναι ἐλεύθερον παντὸς βάρους ὑποθήκης καὶ πάσης ὑποχρεώσεως, καὶ ὅστις ἐγγυητὴς θέλει προσυπογράψει εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας θὰ προσαγάγῃ κατὰ τὴν δημοπρασίαν ταύτην γραμμάτιον τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Ταμείου Βονίτσης λόγῳ καταβολῆς τοῦ ἑνὸς δεκάτου τῆς προσφερθείσης προσφορᾶς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ρόμβου

Διακηρύττει ὅτι: Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. $^{2317}/_{416}$ ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σεβ Ἐπισκόπου Ναυπακτίας καὶ Τοποτηρητοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ μίαν πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1919 καὶ λήγουσαν τὴν 31 Ἰουλίου 1924, ἡ ἐνοικίασις τῶν ἐν τῇ θέσει Κανδύλα τῆς περιφερείας Κανδύλας κτημάτων (ἀγρῶν) τῆς Ι. Μονῆς Ρόμβου ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς προηγουμένης διακηρύξεως, ἐκτὸς τῆς κτηματικῆς ἐγγυήσεως ὁριζομένης ἐκ δραχ. τριῶν χιλιάδων.

Ἐπίσης τὸ αὐτὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διακηρύττει ὅτι:

Συνεπείᾳ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω διαταγῆς τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ναυπακτίας καὶ Τοποτηρητοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ μίαν πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1920 καὶ λήγουσαν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1924, ἡ ἐνοικίασις τοῦ ἐν τῇ θέσει Βάρνακα ὑδρομύλου τῆς Ι. Μονῆς Ρόμβου ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἀνωτέρω ὅρους καὶ συμφωνίας ἐκτὸς τῆς κτηματικῆς ἐγγυήσεως, ὁριζομένης ἐκ δραχ. τεσσάρων χιλιάδων.

Αἱ δημοπρασίαι ἐνεργηθήσονται ἐν Μύτικα καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον, ἐνώπιον ἡμῶν καὶ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Σολλίου, ἀρχόμεναι τὴν 4 τοῦ μηνὸς 8)βρίου ἐ. ἔ. καὶ λήγουσαι τὴν 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας ἑκάστης ἡμέρας. Τὰ πρακτικὰ τῶν δημοπρασιῶν ὑπόκεινται ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Ἐν τῇ Ι. Μονῇ Ρόμβου τῇ 22 Αὐγούστου 1919

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Νικόδ. Σπυρᾶτος, Ἰάκωβος Τσοκαλῆς

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ι. Μονῆς Βουλκάνου

Προκηρύττει ὅτι: Δοθείσης μείζονος προσφορᾶς, ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν τὰ 16 ἐργαστήρια μετὰ τῆς συνεχομένης οἰκίας τῆς ἱερᾶς Μονῆς Βουλκάνου, τὰ κείμενα εἰς τὴν συνοικίαν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐντὸς τῆς πόλεως Καλαμῶν, διὰ μίαν πενταετίαν, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. $^{82}/_{66}$ διακηρύξεως, τῆς ἀπὸ 29 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1914. Ἡ διακήρυξις ἔχει κατατεθῆ εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀγγέλου Λόγγριν πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὡρίσθη ἐκ δραχ. ἕνδεκα χιλιάδων ἑκατὸν (11.100). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καλάμαις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀγγέλου Λόγγριν τὴν 15ην Σ)βρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην μέχρι 12ης π. μ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Δαυῒδ Δήμου. Γαλ. Σαρμπόπουλος, Ν. Μπατάλιας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἐν Ἑλλάδι δρχ. 15.
» » Ἐξωτερικοῦ δρχ. 20.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.
Γραμματεύς: Δρ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΠΟΛΑΚΗΣ

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.
Ὥρα ἐντεύξεων 5 — 6. μ. μ.